

Sétálnak. A tenger nyújtózkodik. A homok szerelmesen tapad sarkukhoz és lábujjaik repedéseibe. A naptól elhagyott hideg szél felborzolja a szőrt a férficombokon, és mellbimbóikból csapágszerű formát csinál. A lebukó nap narancssárga mosolyt csal vízcseppes arcukra.

– Részegek a saját dühüktől – folytatja magában a betegesen szkeptikus Tamás a gondolatot, de nem mondja ki. Most még szeretné érezni ő is a bizonyosságot, nyugodt és boldog akar lenni, mint ez a pillanat.

PATAKI ELŐD ISTVÁN

Északi játszma

Nyugodtan iszogattuk a koreai sört. Velem szemben Hans ült, a főnököm. Valamilyen jelentéktelen dologról cseverésztünk. Bevallom, eléggé untatott a beszélgetés. Mindig is utáltam az üres dumát a kollégákkal. Úgy éreztem, hogy mélyebb témába sohasem mennének bele, nehogy túlságosan megnyíljanak. Így maradtunk a „small talk”-nál. A csapat többi tagja a terasz két másik asztalánál üldögélt. Tizennégyen voltunk, így nem sikerült egyetlen asztalhoz ülnünk, a pincér pedig nem engedte összetolni az asztalokat.

Az égen hirtelen hosszú fénycsóvák jelentek meg. Először hullócsillagoknak véltem őket. A csóvák mennyisége miatt aztán újabb gondolatom támadt: talán meteoriteső? A helybeliek még csak fel sem néztek az égre, mintha semmi sem történe. Nyugodtan majszolták tovább a rizst és kortyolták hozzá a krumpliból készült vodkaszerűséget, a socsut. Már-már arra gondoltam, hogy az egész csak képzeletem szüleménye, és csak én látom ezt a nem mindennapi égi jelenséget. Megkérdeztem Hansot.

– 23:23 van – vont a vállát.

– És az mit jelent?

– Erre az időpontra jelentette be Észak-Korea diktátora, hogy elkezdi bombázni Dél-Koreát.

Rémültemben felugrottam a székről. Hans csak mosolygott tömpe bajsa alatt. Páni félelem lett rajtam úrrá. Anyám megmondta, hogy ne jöjjek ide, túl veszélyes. Akkor még én nyugtatgattam őt, nincs ok az aggodalomra, a két Korea között nem érzékelhető feszültség, ezt írta a Magyar Konzulátus oldala. Lám, lám...

– Dél-Koreának olyan fejlett ultramodern légvédelmi pajzsa van, hogy minden rakétát egyből elhárít. Ezért ilyen nyugodt mindenki. Az északi diktátor tegnap jelentette be a támadást, de senki sem vette komolyan. Nézd csak, a lövegek felsülnek, ezért tűnnek hullócsillagnak. Igazából még annál is ártalmatlanabbak. Mindjárt vége – magyarázta Hans.

A teraszon ülők egyenként álltak fel, és elkezdtek tapsolni. Egy öreg, köpcös koreai bácsi kezdte, majd mindenki követte. Hans intett a csapatnak, mire ők is felálltak. A taps a légvédelmi pajzsra szólt.

A tömeg lassan abbahagyta az ovációt, mindenki leült. Ekkor csapódott be az első igazi rakéta. A bomba a szomszédos éttermet robbantotta fel. Egy lángoló férfi szaladt felénk. Az utcákon kitört a pánik. Mindenki összevissz-

PATAKI ELŐD ISTVÁN (1989, Bihar) 2010-ben matematikatanári diplomát szerzett a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen. Kolozsváron él, informatikusként dolgozik. A Heliikonban és az Irodalmi Jelenben jelentek meg írásai.

sza szaladgált. Hans egy pillanatig még kővé dermedve ült a széken, de aztán visszatért belé a németes józan ész.

– Mindenki a metróalagútba!

Szerencsére a Jongno-3ga metróállomás egyik aluljárója nagyon közel volt hozzánk. Út közben égő autókat és eszeveszettül rohanó embereket kerülgettünk. Páran lemaradoztak, elvégre ez egy informatikai cég, nem lehet mindenki tökéletes kondiban. Próbáltam odafigyelni a többiekre, nehogy lemaradjanak. A munkahelyünkön csapatvezetőként csupán öt emberért voltam felelős, Hans vezette az egész projektet. Mégis úgy tűnt, hogy csak arra koncentrálni, mielőbb elérje a menedéket.

Amint leértünk a lépcsőn, kissé megkönnyebbültünk. Egy rendőr, vöröskeresztes karszalaggal, eligazított: menjünk még lejjebb! Lent már több ezer ember zsúfolódott össze. A hangosbemondóból megtudtuk: a bunker megvéd az atomsugárzástól is, itt már biztonságban vagyunk. Körülbelül három kilométerre lehetünk a földfelszíntől.

Alig nyugodtunk meg kissé, hirtelen ijesztő trappolást hallottunk. Majd lövéseket. Az északiak bejutottak a bunkerbe. Hogy kerülnek ezek ide?

A tömeget fehér gáz borította el. Elkábultunk.

Nyirkos helyen ébredtünk. Kőpadlón feküdtem, és sajgott a fejem. Émelyegve néztem szét. Hans komoran gubbasztott a sarokban. A többieknek sem volt kedvük beszélgetni. Páran törökülésben ültek, mások a penészes falnak támaszkodtak. A félhomályban sikerült felismerni az arcokat. Itt volt az egész csapat. Legalább ennyi, együtt maradtunk. A szemem megakadt két ismeretlen koreai gyereken, őket is ebbe a cellába zárták. Tizenhatan voltunk bezsúfolva a szűk helyre.

Az ajtó hirtelen felcsikordult, és egy egyenruhás férfi lépett be:

– Tudtok angolul? – kérdezte rossz akcentussal. Többen is bólogattak.

– Egyvalaki jöjjön velem, aki képviseli a cellátokat.

Akaratlanul is mind Hansra néztünk, hiszen ő szervezte ezt a csapat-építő vakációt, nyilván nem tehetett róla, hogy balul sült el, de mégiscsak ő felelős értünk. A padlót bámulta, összefont kézzel.

– Nincs időm itt várni a végtelenségig! – ordította az egyenruhás. – Ki itt a vezető?

– Ő! – szólalt meg hirtelen Hans. Rám mutatott. Mire észbe kaptam volna, már meg is ragadták karomat, és kilöktek a cellánál jóval világosabb folyosóra. A zár zörrent egyet. Arra vártam, hogy hirtelen felmorajlik ottmaradt társaim tömege, és ha nem is lincselik meg Hansot, legalább számonkérlik. Tévedtem. Csend volt. A fogdmeg lökött egyet rajtam, úgy tessékelt tovább. Inkább nagyobbakat léptem, hogy ne kelljen toszogatnia.

Arra tippeltem, valamilyen katonai hadiszálláson vagyok, és egy tiszt elé vezetnek. Esetleg váltságdíjat kérnek értünk. Az amerikaiakat nagyon utálják, talán könnyöretesebbek lesznek velünk, ha megtudják, hogy csoportunk tagjai magyar, román és német nemzetiségűek. Acélozott falú

folyosókon vezettek, és megpillantottam pár igencsak rideg betonfalú kisebb termet is. Ez viszont vörös tapétával és szőnyeggel volt díszítve. Váratlan ellentét. Nem kellett sokat várnom, mire megtudtam, hogy hova értem. Maga Észak-Korea vezetője állt előttem.

– Szívélyes üdvözetem! – mosolygott rám. Ekkor már azon sem lepődtem volna meg, ha kezet nyújt, de az talán mégiscsak túlzás lett volna.

– Jó napot! – válaszoltam bizonytalanul.

– Gondolom, már rájött, hol vannak.

– Igen.

– Nem is szeretném tovább húzni a szót. A foglyok jó háromnegyedét már kivégeztük. Nem célunk váltságdíjat gyűjteni, meg effélékkel fecse-relni az időt. Gazdag ország a miénk. Páran viszont el kell mesélnem, mi is történt itt, miként foglaltuk el Szöült és egész Dél-Koreát. Ezért is hagytuk magukat életben.

– Értem... – Arcom halálsápadt volt, nehezen tudtam megszólalni. A remény felvillant, de valahogy tudtam, hogy nem lesz egyszerű a távozás.

– Nyilván arra gondol, hogy milyen kegyes vagyok. Nos, ez igaz is. Mindemellett nem szeretnék mindenkit szabadon engedni. Egy kis szórakozást találtam ki számunkra. Ma este meghívom önöket egy baráti sakkpartira.

Itt elhallgatott. Bizonyára hatásszünetet akart tartani. Reszkettem a félelemtől, és nem tudtam, mit is szólhatnék. Folytatta.

– Ennél kicsit több érdeklődést vártam. De nem baj, vágjunk bele. A szabályokat biztosan ismeri. Ezek maradnak is, ne aggódjon. Csak egy kicsit izgalmasabbá tesszük: maguk lesznek a bábuk. Egy másik cella foglyaival kell megküzdeniük. Mondanom sem kell, a sakktábla egy mezőjén egyszerre egy élő ember tartózkodhat. Ha valaki tétovázik megölni a másikat, vagyis leütni a bábút, akkor az embereim közbelépnek, és mindkettő meghal. A nyertes csapat túlélő tagjait szabadon engedem, becsületszavamra. Nekik már csak annyi a feladatuk, hogy dicsőséges és hatalmas országunkról, valamint győzelméről meséljenek. Persze ezt már nem tudom felügyelni, de reménykedem benne. – Újra kajánul vigyorgott, majd hozzátette: – Elvezetni!

Komoran tántorogtam vissza a cellámba. Arra gondoltam, nekimehetnék egyenruhás kíséremnek, hátha itt helyben kivégez, és gyors halálom lenne. De nem volt bátorságom hozzá...

– Mi történt? Elengednek? Váltságdíjat kérnek? Hol vagyunk? – szaporázták hozzám kérdéseiket a társaim. A két koreai gyerek nem kérdezett semmit. Úgy tippeltem, hogy nem tudnak angolul, és amúgy is furcsán hatott rájuk, hogy a mindegyikőnk által ismert német nyelven beszélünk.

Leroskadtam a fal mellé, és üres tekintettel néztem magam elé. Nem tudtam elmondani nekik. Megpróbáltam megszólalni, de csak tátogtam, nem jött nyelvemre a szó. A többiek erre még jobban kétségbeestek. Úgy

éreztem magam, mint egy csecsemő, aki most tanul beszélni, és fél a kinti ismeretlen világ veszedelmeitől. Társaim egy ideig még találgattak, mi történhetett, egyesek már azt pedzegették, hogy megerősszakoltak, mindenféle rémségekkel álltak elő, megrázták a vállam, gyengéden pofozgattak, de mindhiába, néma maradtam.

Estig nem is történt már semmi. Enni nem kaptunk. A zár megcsörrent, és a nehéz vasajtó feltárult. Ismerős arc jelent meg, habár számkra igencsak mindenki ugyanúgy nézett ki, mégis sikerült felismerni az egyenruhást, aki órákkal ezelőtt elhurcolt. Ezúttal többedmagával jelent meg. Láncra vertek mindannyiunkat, majd kivezettek a folyosóra. Szemünket vakította a fény, annyira megszoktuk már a cella komor sötétjét. Gályarabokként vonszoltuk magunkat végig a kanyargós labirintusnak tűnő úton, mindig abba az irányba, ahova lökdöstek a fogdmegek. Egy sötét és széles terembe értünk, melynek közepén egy hatalmas sakktábla helyezkedett el. Kordonnal volt elkerítve. Csupán ez volt kivilágítva. A mennyezetet hatvannégy lámpa díszítette – minden mezőhöz egy. Az egyik térfélen tizenhat feketébe öltözött alak állt, arcukat hosszúkás maszk takarta. Nem voltak láncra verve, mégsem mozdultak. Nem tartottak semmit sem kezükben. Hans kiáltott fel először: Mi ez? Haragos pillantással válaszoltam. Az örök továbblökdöstek minket, és a helyünkre vezettek. Aztán újabbak jelentek meg, kezükben a hacukákkal.

– Én ezt biztos nem veszem fel, ameddig nem magyarázod el, hogy mi folyik itt – mondta Hans, és fenyegetően fel akarta emelni a mutatóujját, de a lánc nagyot zörrent, és nem engedte.

Továbbra is szótlán maradtam. Fejem kábult volt, a gondolatok csak úgy kavarogtak bennem. Úgy éreztem, nincs értelme beszélni. Mindannyian egy felettünk álló erő kezében vagyunk. Ha elmagyaráznám nekik a diktátor sajátos sakkszabályait, kitorne a pánik, lehet, lemészárolnának minket az örök, és senki sem menekülne meg élve. Más szemszögből nézve viszont joguk van tudni...

Hirtelen felkapcsolták a terem összes világítását. Ámultan néztünk körül. Akár egy bokszringet, úgy vette körül a nézőtér a sakktáblát. A diktátor aranyozott páholyban ült. Onnan üdvözölte a közönséget, majd hozzám szólt.

– Kedves és drága Előd, neked mint csapatvezetőnek jutott a fontos feladat, hogy levezényeld a mi kis esti multságunkat. Természetesen a fekete királlyal együtt, ugye Morten? Gyanítom, hogy a dán konzulátus oldalán sem lesz többé biztonságos országgént feltüntetve Dél-Korea – mondta nevetve. – Nos, a következő a feladatod: oszd fel a szerepköröket a csapatodon belül. Mint látod, a feketék már megtették, és felálltak. Az őreim egyesével fogják hozni a maszkokat, te pedig megmondod, hogy kinek szánod. Az utolsó a tiéd lesz, a királyé.

Elsőnek a lovat hozták. Mozdulatlanul álltam. A többiek remegtek. A diktátor megelégette tétlenségemet, és intett az egyik őrnek, mire az kiment, és egy veder jeges vízzel tért vissza. Nyakon öntöttek. Reszkettem a hidegtől, de még mindig nem mozdultam. A diktátor üvöltött, és újra intett az egyik őrnek, mire az szempillantás alatt megragadta az egyik koreai gyereket, és késével elmetszette a torkát.

– Eggyel kevesebb bábu. Remélem nem őt akarta királynőnek – kacagott a diktátor. – Ne várassa meg a vendégeimet, mert akkor muszáj lesz azzal szórakoztatnom őket, hogy mindenki meghal. Ezt sem a Koreai Szerencsejáték Zrt., sem a kollégái nem díjaznák.

Nem volt több időm, egy intéssel kineveztem a technikai edzőt lónak, a build-menedzser lett az egyik futó, a két scrum master a bástyák, és így tovább. Hans rémülten nézett a szemembe. Ekkor szólaltam meg először: paraszt.

A királynőn nem sokat gondolkoztam. Anna iránt már régóta éreztem valamit, habár jóformán nem is ismertem, csak az irodában találkoztunk. Vonzó volt, ahogy magyarázni tudott az új kollégáknak, mindig lenyűgözött tudásával, és nagyon csinos is. A magánéletéről csak annyit tudtam, hogy van barátja.

A diktátor megnyitotta a játékot. A pályát körülvevő kordont lándzsás örök védtek. Lehetetlen megszökni. Még ha sikerült is volna kijutni a teremből, a labirintusnak tűnő folyosókon biztosan koreaiakba ütköztünk volna.

– Világos kezd! – kiáltotta a vezér.

Hansot előléptettem, méghozzá két mezővel. Óvatos játékba kezdtünk. Morten emberei is előrelépegettek, mindenféle támadó szándék nélkül. A nézők halálra unhatták magukat.

A diktátor intett az egyik őrnek, mire Morten holtan rogyott össze. Páran felsikítottak, elfordultak, de menekülni nem mertek. Az ör kivoncolta a testet, majd ölében becipelt helyette egy másfél méter magas, igazi sakkbábut. Király volt. Berakta Morten helyére.

– Nos, az a megtiszteltetés ért, kedves Előd, hogy a világ ura ellen sakkozhasz. Szerencséd, hogy nem szerettek világossal játszani... c4-d5 – harsopta vendéglátónk.

Teljesen értelmetlen lépés volt, mivel az ott tartózkodó programozót egy másik gyalog védte, Hans. A fekete gyalog átlépett átlósan a számára megjelölt mezőre. Az egyik ór egy kést adott át neki. Kollégám könnyes szemmel nézett hátra, így búcsúzott el tőlünk. Mindannyian reszkettünk. Nem bíztam abban, hogy a fekete gyalog nem lesz képes megtenni, amit parancsoltak neki. Tudtam, hogy semmit sem jelent, ha tétovázik.

– Ha még egyszer valaki szabadkozik megölni a másikat, akkor mindenki meghal.

Az egyik ór odalépett a mezőre, és megölte mindkét gyalogot, a fehéret és a feketét is.

– e6-d5! – parancsolta, majd vigyorogva hozzátette: – Elvégre úgyis ezt lépted volna, nem? Megint én jövök!

És ez így ment tovább. A diktátor értelmetlen párharcokat indított, egymás után áldozta fel a bábuit, persze úgy, hogy ő is leüssön egyet. Elment a futóm, neki a lova esett el. Lassan mindenkinek elborult az agya, a játékosok hidegvérrel, állati ösztönnel öltek. A táblán patakokban folyt a vér, mígnem csak három gyalogom maradt, köztük Hans, Anna, a királynő, valamint a két bástya. Ha Hans egyet előrelép, akkor senki sem védi, és a diktátor bástyája simán leveheti. Azzal viszont a bástya elmozdul, a fekete király védtelen marad, és Annával támadásba lendülhetek: a királynő átlósan elmozdul, és sakkot ad! Csak egy helyre mozdulhat, ekkor viszont az én fehér bástyám lendül támadásba, majd a másik. Három lépés és matt! Nyerhetünk! Fel kell áldoznom Hansot... Mit vétett ellenem? Mondhatjuk, rám kényszerítette a fehér király véreskezű szerepét, de mégiscsak én adtam ki az utasításokat...

– Hans, lépj előre egy mezőt.

Hátranézett, majd bólintott. Úgy tűnt, megértette a lépésemet. A diktátor kajánul felvihogott, és már utasította is a bástyáját. Minden a terv szerint. Arca elfehéredett, mikor kimondtam a végső szót: matt! A termen szempillantás alatt síri csend lett úrrá. Senki sem üvöltözött és senki sem ugrált.

– Öljétek meg mind! – rikoltotta.

Verejtékben úszva ébredtem a szülői hotelszobában. Anna átölelt és megsimogatta az arcom:

– Már megint Kimmel álmodtál?

VASILE PETRE FATI

Egy bizonyos emberi melegség

*Egy bizonyos emberi melegség, melytől
benedvesednek az ujjaid
s az arcod, és ezalatt kint minden besötétül.
A vágy, hogy megérints egy nálad gyengébb
személyt,*

*A rövid haját. A város szélén élsz, ne feledd,
és azt sem, hogy búcsút mondhatsz a többieknek
Akár egy bádogdob. A barátod borotvált feje,
Az olló, mellyel megnyírhatod
a szívét annak, aki jobb nálad.*

*Nem kell más, csak kizavarni a pókokat
a konyhából,*

*Semmi, csupán kezedd lefedni azt a léket,
amit épp most hagy a vers a mellkasodon.*

VASILE PETRE FATI (1944–1996) a hatvanas években színre lépett román költőnemzedék jeles képviselője. Konstancán született. Filológiát szülővárosában, filozófiát Bukarestben hallgatott. Hét verseskötet, egy gyermekkönyv, három rövidpróza-kötet és két regény szerzője. Legfontosabb költeményei az *O anumită căldură umană* (Egy bizonyos emberi melegség) című antológiában olvashatók.

A Nap ott fenn

*Nem akarom többé, hogy lemenjen a nap
És ha meghal anyám, soha többé ne menjen le.
A nap, az a baktériumos paca ott fenn.
Az istenit, hát üljön le velem és beszélgessünk,
mint férfi a férfival,*

*Én bérlő vagyok és megdolgoztam ezért a napért,
Fizettem neki a zsebpénzemből,
Hogy felkeljen.*

*Tehát az enyém a párizsi nap,
Azt csinállok ezzel a mindenhez értő nappal,
amit csak akarok,*

*Ráhajtom a fejem, alszom rajta, majd felkelek
És hazaküldöm,
Nekem ez nem fog menni.*

MIHÓK TAMÁS (1991, Nagyvárad) kétnyelvű költő, műfordító és kiadói szerkesztő. Az alap- és mesterképzést a Nagyváradi Állami Egyetem román–angol szakán végezte, majd ösztöndíjasként két évig az ELTE BTK-n tanult. Jelenleg a marosvásárhelyi Petru Maior Egyetem filológia doktori iskolájának ösztöndíjas hallgatója. Kilenc kötete jelent meg (négy saját, öt műfordítás).